

22-а Неділя по Зісланні Св. Духа; Святого отця нашого Івана Золотоустого, архієпископа Царгородського; 13 листопада.

Тропар (глас 5): Рівнобезначальне з Отцем і Духом Слово,* що від Діви народилося на спасіння наше,* прославно, вірні, і поклонімся,* бо Воно благозволило тілом зійти на хрест* і смерть перетерпіти, і воскресити померлих* славним воскресінням Своїм.

Тропар (глас 8): Уст твоїх благодать засяявши, як світлість вогню,* вселенную просвітила,* не срібрююбія скарби світові придбала,* висоту смиренномудрія нам показала,* але, твоїми словами навчаючи, отче Іване Золотоустий,* моли Слово, Христа Бога, щоб спаслися душі наші.

Кондак (глас 5): До аду, Спасе мій, зійшов Ти,* і, як всемогутній, сокрушивши його брами,* Ти, Чоловіколюбче, як Творець, воскресив з Собою померлих,* жало смерти вирвав, й Адама від прокляття визволив.* Тому всі до Тебе взиваємо:* Спаси нас, Господи!

+Слава Отцю, і Сину, і Святому Духові.

Кондак (глас 6): З небес прийняв ти божественну благодать* і твоїми устами навчаєш усіх поклонятися в Тройці єдиному Богу,* Іване Золотоустий, всеблаженний, преподобний,* достойно хвалимо тебе, бо ти є наставник,* тому що божественне являєш.

І нині, і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

Богородичний (глас 5): Радуйся, Брамо Господня, непрохідна!* Радуйся, Охороно і Покрове тих, що до Тебе приходять!* Радуйся, тиха Пристане і Вседіво, що Свого Творця і Бога тілом породила!* Молись безупинно за тих, що прославляють* і почитають Народженого від Тебе.

Прокімен (глас 5): Ти, Господи, збережеш нас і захистиш нас* від роду цього і повік (Ps 11,8).

Стих: Спаси мене, Господи, бо не стало праведного (Ps 11,2).

Прокімен (глас 1): Уста мої висловлять премудрість * і думки серця мого – розумні речі (Пс 48,4).

Апостол: (Євр. 7,26-8,2) (Святого): *Браття, отакий бо потрібний нам Первосвященик: святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників, що вищий над небеса, що потреби не має щодня, як ті первосвященики, перше приносити жертви за власні гріхи, а потому за людські гріхи, бо Він це раз назавжди вчинив, принісши Самого Себе. Закон бо людей ставить первосвящениками, що немочі мають, але слово клятви, що воно за Законом, ставить Сина, Який досконалий навіки! Головна ж річ у тому, про що я говорю: маємо Первосвященика, що засів на небесах, по правиці престолу величності, що Він Священнослужитель святині й правдивої скинії, що її збудував був Господь, а не людина.*

Апостол: (Гл 6,11-18) (Неділя): *Браття, гляньте, якими буквами пишу вам власною рукою. Ті, що хочуть показатися гарними тілом, – вони силують вас обрізатися, щоб тільки уникнути переслідування за хрест Христа. Бо й самі обрізані, не додержують закону, а хочуть, щоб ви обрізувалися, щоб їм хвалитися вашим тілом. Мене ж не доведи, Боже, чимсь хвалитися, як тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, яким для мене світ розп'ятий, а я – світові; бо ані обрізання, ані необрізання є щось, лише – нове створіння. На тих, які поступають за цим правилом, мир на них і милосердя, а й на Ізраїля Божого. На майбутнє нехай ніхто мені не завдає клопоту, бо я ношу на моїм тілі рани Ісуса. Благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай буде з вашим духом, брати! Амінь.*

Алилуя (глас 5): Милості Твої, Господи, оспівуватиму повік, і з роду в рід сповіщу устами моїми Твою вірність (Ps 88,2).

Стих: Бо сказав Ти: Повік милість збудується, на небесах приготується істина Твоя (Ps 88,3).

Стих: Уста праведного повчаться премудрости і язик його промовить суд (Пс 36,30).

Євангеліє: (Лк 16,19-31) (Святого): *Сказав Господь до юдеїв, що прийшли до нього: Я – двері. Хто увійде крізь мене – спасеться. Увійде він, вийде – і знайде пасовисько! Не приходить злодій, хіба щоб красти, вбивати, вигублювати. Я прийшов, щоб мали життя – щоб достоту мали. Я – добрий пастир. Добрий пастир життя своє за овець покладе. Наймит, що не є пастир, якому вівці не належать, – бачить вовка, що надходить, та й полишає вівці і біжить геть. А вовк хапає їх і розполохує. Бо він – наймит і не турбується вівцями. Я ж – добрий пастир і знаю своїх, а мої мене знають. Як Отець мій мене знає, і я знаю Отця, і життя своє кладу я за моїх овець. Ще й інші вівці я маю, що не з цієї кошари. Я і їх мушу привести, і вчують вони мій голос, – і буде одне стадо й один пастир!*

Євангеліє: (Лк 16,19-31) (Неділя): *Сказав Господь притчу оцю:* Був один чоловік багатий, що одягавсь у кармазин та вісон та бенкетував щодня розкішне. Убогий же якийсь, на ім'я Лазар, лежав у нього при воротах, увесь струпами вкритий; він бажав насититися тим, що падало в багатого зо столу; ба навіть пси приходили й лизали рани його. Та сталося, що помер убогий, і ангели занесли його на лоно Авраама. Помер також багатий, і його поховали. В аді, терплячи тяжкі муки, зняв він очі й побачив здалека Авраама та Лазаря на його лоні, і він закричав у голос: Отче Аврааме, змилуйся надо мною і пошли Лазаря, нехай умочить у воду кінець пальця свого й прохолодить язик мій, бо я мучуся в полум'ї цім. Авраам же промовив: Згадай, мій сину, що ти одержав твої блага за життя свого, так само, як і Лазар свої лиха. Отже, тепер він тішиться тут, а ти мучишся. А крім того всього між нами й вами вирита велика пропасть, тож ті, що хотіли б перейти звідси до вас, не можуть; ані звідти до нас не переходять. Отче, сказав багатий, благаю ж тебе, пошли його в дім батька мого; я маю п'ять братів, нехай він їм скаже, щоб і вони також не прийшли в це місце муки. Авраам мовив: Мають Мойсея і пророків; нехай їх слухають. Той відповів: Ні, отче Аврааме, але коли до них прийде хто з мертвих, вони покаються. А той відозвався до нього: Як вони не слухають Мойсея і пророків, то навіть коли хто воскресне з мертвих, не повірять.

Причасний: Хваліте Господа з небес, хваліте Його на висотах (Пс 148,1).

Другий: Пам'ять про праведника буде вічна, лихої слави він не лякається (Пс 111, 6-7). Алілуя (х3).